

COMPLETEERING PORTRETTEN-GALERIJ.

Door den gemeenteraad van Tilburg werd ter completeering van de portretten-galerij ten stadhuize, besloten de beeltenissen der vier voorlaatste burgemeesters te laten schilderen. Toen de schilderijen gereed waren, werden wij in de gelegenheid gesteld er een foto van te vervaardigen. Ze stellen voor, v.l.n.r.: F. Suys, I. J. Jansen, G. R. C. Raupp, W. P. A. Mutsaers.

De nieuwe Loopjongen

door Cissy van Marxveldt

Leendert heette hij. Zijn achternaam weet ik niet meer. We hadden een advertentie in de krant gezet voor een loopjongen, en een heelen morgen had ik diverse jongelingen, die zich kwamen aanbieden, te woord gestaan. 'k Vond Leendert den besten. En omdat oom, bij wien ik al jaren op kantoor was, de beslissing aan mij overgelaten had, nam ik Leendert aan, de hoop uitdrukkend, dat hij goed zijn best zou doen. Hij wiebelde van zijn eene been op het andere, draaide zijn pet rond en knikte me bemoedigend toe.

„Dat zal wel gaan," zei hij.

Hij had een oolijk, brutaal gezicht, en een paar schelmsche, scheefstaande oogen. Voor zijn dertien jaar was hij flink uit de kluiten gewassen, stevig, breed in de schouders. Hij zag er wel netjes uit ook, en toch was hij met zijn brutalen snuit, het type van een straatjongen. Maar dat waren ze allemaal geweest. En van al de anderen was Leendert, zooals ik reeds gezegd heb, de beste.

„Dus je komt Maandagmorgen om half negen."

„Goed Juffrouw."

„Denk er aan je brood mee te nemen. Want je krijgt hier koffie."

„Goed Juffrouw."

Zijn antwoorden klonken nog wat verlegen, maar ik voelde dat hij absoluut niet verlegen was. Zijn guitige straatjongensoogen weerspraken dat voldoende.

Den volgenden Maandag om half negen was Leendert present, bleef hij met zijn pakje brood onder den arm in de gang staan draaien, tot ik hem het terrein van zijn toekomstige werkzaamheden gewezen had. Daar scheen hij gauw thuis te zijn, tenminste toen ik 's morgens in het magazijn kwam, stond hij luidruchtig tegen den oudsten knecht iets te beweren.

„Die mag er zijn hoor!" zei deze later tegen me. „Da's een brutaaltje."

Ik verwachtte veel goeds van Leendert. Oom noemde hem in het begin schertsend mijn „protégé". Ik had hem werkelijk onder mijn speciale bescherming genomen. Wat wel noodig was, want er kwamen klachten. Er kwamen al heel gauw klachten zelfs.

Oom had een engros-zaak in porcelein en glaswerk. De eerste twee weken brak Leendert een soep-terrine, een kristallen karaf en drie bordjes van een ontbijtservies.

Oom liet Leendert bij ons boven op kantoor komen, keek hem door zijn gouden bril uiterst streng aan.

„Hoe komt het, dat jij zooveel gebroken hebt?"

Leendert loenste naar mij alsof hij van mij hulp verwachtte. Dan, weer wiebelend van zijn eene been op het andere, onverschillig: „'k Weet het niet."

„Zoo, weet je dat niet?" Ik zag oom driftiger worden.

„Nee. 'k heb het laten vallen. Zoomaar," zei Leendert.

„Zoomaar laten vallen. Kom, dat is aardig. 'k Heb anders van Weenink gehoord, dat je erg ruw met het goed omgaat. Dus je zorgt er nu maar voor, voorzichtiger te zijn in het vervolg. Anders kan ik jou niet gebruiken hoor!"

Oom sloeg krachtig met zijn liniaal op de tafel.

„Begrepen?"

„Ja."

„Wat zeg je?"

„Ja," herhaalde Leendert.

„Wel heb ik van mijn leven," zei oom, zich met zoo'n ruk naar Leendert toedraaiend, dat hij met zijn kantoorstoel driekwart rondvloog.

Ik zag Leenderts gezicht krampachtig vertrekken, vreesde een uitbarsting.

„Aap van een jongen, kun je me geen fatsoenlijk antwoord geven? Wat zei je?"

„Ja Mijnheer."

Oom wees gebiedend naar de deur en Leendert verdween met zoo'n spottenden straatjongensachtigen oogknip naar mij, dat ik me haastig over mijn schrijfmachine boog.

„Aap van een jongen," herhaalde oom, zijn bril afvegend, en dan kwaadaardig tegen mij, „die protégé van jou."

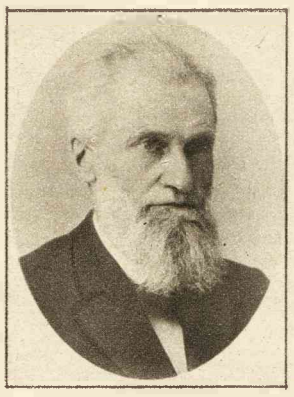

H. U. THODEN VAN VELZEN †.

G. H. DE BLOEME †.

Op 77-jarigen leeftijd is overleden de heer H. U. THODEN VAN VELZEN, emeritus-predikant van Gorssel. — In den ouderdom van 70 jaar is te 's-Gravenhage overleden de heer G. H. DE BLOEME, oud-hoofdinspecteur der telegrafie, ridder in de orde van den Nederlandschen Leeuw.

Ik zweeg wijselijk. Dat was het eerste Leendert-incident.

Een paar dagen daarna kwam oom, die een boodschap gedaan had, woedend het kantoor binnenstuiven.

„Jo, ga eens op straat kijken."

„Buiten?"

„Ja natuurlijk."

„Wat is er dan te zien?"

„Ga en kijk naar boven."

Oom was in geen stemming om mee te converseeren, dus ging ik gewillig. Op straat keek ik naar boven, eerst natuurlijk verkeerde richtingen uit. Oom voor het raam, zenuwachtig gesticuleerend, wees op ons huis. Toen zag ik het. En ik proestte.

Boven uit het zolderraam hing aan den hijschhaak: Oom's parapluie, opengeslagen, als een omgekeerde zwarte parachute; hing in oom's parapluie de mijne, bescheiden keurig-opgerold, recht en dun als een magere juffrouw; danste naast de parapluies mijn witte schortje met komische paljassensprongen op den wind heen en weer. Voorbijgangers keken ook naar boven. Lachten.

„Leendert," doorflitste mij.

Bij oom vond ik reeds den schuldige. Oom bulderde.

Leendert, handen in zijn zakken, keek uit het raam, alsof het geval hem niet aanging.

„Handen uit je zak," schreeuwde oom.

Leenderts armen vielen slap neer.

„Kwajongen, ik verkies die streken niet meer. Versta je?"

„Ja Mijnheer," knikte Leendert.

Gelukkig werd er getelefoneerd. Ik drong Leendert half de kamer uit, hield hem op de gang staande, smeekte hem haast, in 't vervolg niet meer zulke malle dingen te doen. Hij keek me trouwhartig aan.

„Fijn hingen ze daar hè?"

„Haal ze er nu maar gauw af."

Fluitend liep hij de zoldertrap op.

„Ik kan dien jongen niet langer houden Jo," begroette oom mij.

„Hè, toe, probeert U het nog eens," vleide ik.

„Nee," zei oom. „Hij brengt mijn kantoor in opspraak."

„Och, zoo erg is het niet. Hij is nog een beetje kwajongensachtig."

„Een beetje," zei oom veelbeteekenend.

Leendert bleef. — Een week daarna kwamen er weer klachten. Oom was gelukkig niet op kantoor. Ik nam ze dus in ontvangst. De Mevrouw, die naast ons woonde, trad op als aanklaagster.

„Uw loopjongen, Juffrouw, is een bengel."

„Ja, dat kan wel," aarzelde ik.

„Nee, dat is zoo," knikte Mevrouw, met al de bloemen op haar hoed meeknikkend.

„Wat heeft hij gedaan?" vroeg ik ongerust.

„Wat hij gedaan heeft? Marietje drijfnat gespoten vanochtend. Dat heeft hij gedaan."

„Marietje?"

„Ja, mijn papegaai."

„Och," zei ik, naar verontwaardiging trachtend.

„Ja, met de tuinslang. 't Beest kan er van doodgaan."

„'t Spijt me zeer Mevrouw. Ik. . . ."

„U moet dien jongen wegdoen," gaf Mevrouw haar instructies.

„Ik zal hem flink onder handen nemen," zei ik koel.

Ik was dankbaar dat oom niet thuis was. Nam Leendert onder handen. Zijn eenige verontschuldiging was: „'t Is zoo'n lam beest, Juffrouw."

„Ja, maar daarom hoef jij het niet nat te spuiten. Beloof je mij het niet weer te doen?"

„O, ja," zei hij goedmoedig. En dan met klem: „Tòch is het een lam beest."

Ik was niet zeer voldaan over mijn strafpredikatie.

Wèer gingen eenige weken voorbij. Toen op een dag, dat Leendert met een kar vol goed weg was, werd er getelefoneerd. Ik riep: „Hallo." Onverstaanbaar werd er van den anderen kant iets geschreeuwd.

„Spreekt U wat zachter," verzocht ik. „Ik versta U niet." Weer dezelfde schreeuwstem.

„Ik kan niets verstaan," herhaalde ik. „Spreekt U wat langzamer en zachter astublieft."

Nog eens dezelfde stem. Ik begon klanken te onderscheiden, verstond toen: „Bent U daar Juffrouw? U spreekt met Leendert."

(Zie vervolg op pag. 10)

RONDREIS DER ENGELSCHE GEÏNTERNEERDEN.

Onder protectoraat van de „Vereeniging tot verbreiding van kennis over Nederland in den vreemde", wordt door eenige Engelsche geïnterneerden een rondreis door Nederland gemaakt. Onze fotograaf kiekte het gezelschap tijdens de officieele ontvangst op het Zeemanshuis te Amsterdam.